

Η Ιστορία μέσα από το «Πήραν την Πόλη, πήραν την»

Η συγγραφέας Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου
μιλάει για το βιβλίο της

Σελίδα 06

Η Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου μιλάει για το μυθιστόρημά της «Πήραν την Πόλη, πήραν την»

Μετράει 22 επανεκδόσεις

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΚΟΥΝΙΑ

Η πολυβραβευμένη συγγραφέας Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου όταν πριν από πολλά χρόνια παρέδιδε στο αναγνωστικό κοινό το ιστορικό μυθιστόρημα «Πήραν την Πόλη, πήραν την», ίσως δεν φανταζόταν πως σήμερα θα μετρούσε 22 επανεκδόσεις. «Αισθάνομαι ευγνώμων που μπόρεσα και έγραψα αυτό το μυθιστόρημα. Ήταν επώδυνη γραφή και χρειάστηκε άπειρη έρευνα και πόνος ψυχής», μας αποκαλύπτει σήμερα. Το μυθιστόρημα αυτό έχει κάτι μαγικό. Ακροβατεί ανάμεσα στο φθαρτό και στο αιώνιο και δημιουργεί στον αναγνώστη μια μεγάλη έλξη να ρουφήξει κάθε λέξη και, ει δυνατόν, να χωρέσει μέσα στις σελίδες του βιβλίου.

Ποιο είναι το μυστικό και το βιβλίο σας έχει επανεκδοθεί 22 φορές;

Δεν υπάρχει μυστικό. Όταν ένα ιστορικό μυθιστόρημα έχει απήχηση σε μεγάλο αναγνωστικό κοινό, σημαίνει πως και τα ιστορικά γεγονότα στα οποία αναφέρεται, αλλά και ο τρόπος που δίνονται τα γεγονότα αυτά, η γραφή, ενδιαφέρουν τον αναγνώστη. Και το έπος της Αλώσης μας συγκινεί ως Έλληνες. Έχει περάσει στη συλλογική μας μνήμη ως ιστορία του ελληνισμού, αλλά και ως θρύλος. Και, εξάλλου, στο ογκώδες αυτό μυθιστόρημα, «Πήραν την Πόλη, πήραν την», προσπάθησα να δώσω χιλιάδες ιστορικές πληροφορίες, τεκμηριωμένες όλες από τους ίδιους τους χρονογράφους της εποχής εκείνης. Είκοσι δύο επανεκδόσεις έχουν γίνει στα 20 χρόνια από την πρώτη του έκδοσή. Και τώρα διανύει την 21η επανέκδοσή του από τις Εκδόσεις Πατάκη. Το βιβλίο έγινε ξανά από την αρχή, η εκτύπωση, η επιμέλεια. Επτακόσιες σαράντα πέντε σελίδες, σε μια νέα διαδρομή στον χρόνο. Γιατί μοίρα του βιβλίου είναι να παραμένει πάντα νέο.

“**Αισθάνομαι ευγνώμων που μπόρεσα και το έγραψα. Ήταν επώδυνη γραφή και χρειάστηκε άπειρη έρευνα και πόνος ψυχής**”

όταν αγγίζει την ψυχή του αναγνώστη. Όταν την πλουτίζει. Και το «Πήραν την Πόλη, πήραν την» αγαπήθηκε ιδιαίτερα από το αναγνωστικό κοινό και ελπίζω ότι το ίδιο θα αγαπηθεί και στη νέα του διαδρομή.

Γιατί επιλέξατε να γράψετε για τις τελευταίες ημέρες της Βασιλεύουσας και όχι για το διάστημα λίγο πιο νωρίς, για τις ένδοξες στιγμές της;

Αυτές οι πενήντα επτά ημέρες της πολιορκίας της Βασιλεύουσας με ενδιέφεραν. Πώς ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο μαρτυρικός αυτοκράτορας, μαζί με τον τυραννισμένο λαό του και με τους λίγους ορμισμένους του πολεμιστές, έτσι παγιδευμένοι όλοι στο αδιάφορο πλήρωμα του χρόνου, έζησαν την ύστατη αγωνία, τον ύστατο τρόπο του έντιμου θανάτου που είχαν επιλέξει. Τον έζησαν με τόση γενναioτητα, με τόση τραγικότητα θα έλεγα, που πέρασαν μαζί στο Πάνθεον των Αθανάτων, στον θρύλο, έγιναν σύμβολο της οικουμένης. Ήταν εκπληκτικό να βλέπω μέρα με τη μέρα να επαληθεύονται οι προφητείες εκείνες που χίλια χρόνια πριν είχαν πει για το πώς θα έπεφτε η Πόλη. Και ο λαός τις ήξερε τις προφητείες αυτές. Οπως εκείνη του Σώπατρου, που έλεγε πως η Πόλη δεν θα πέσει παρά μόνον όταν η σελήνη, «καίτοι γεμάτη, θα φανεί λειψή στον δίσκο της». Και έτσι έγινε. Στις 24 Μαΐου, Πέμπτη, ήταν πανσέληνος, όμως η σελήνη χάθηκε και το σκότος που έπεσε στην Πόλη πάγωσε τους ανθρώπους. Και όλα τα άλλα σημάδια, όπως το φως που κατέβαινε από τον ουρανό κάθε νύχτα όλες τις νύχτες της πολιορκίας έως

τις 26 Μαΐου, ημέρα Σάββατο, που κατέβηκε και πάλι από τον ουρανό, έμεινε για λίγο πάνω από την Αγια-Σοφία και μετά σκορπίστηκε και χάθηκε. Και τότε, μόνον τότε ο Μωάμεθ αποφάσισε τη μεγάλη, την τελική επίθεση. Τις ημέρες της δόξας του Βυζαντίου τις έδωσα σε άλλα μυθιστορήματά μου, ιδιαίτερα στο μυθιστόρημα «Νικηφόρος Φωκάς». Όμως και στο «Πήραν την Πόλη, πήραν την» υπάρχουν αναφορές μνήμης των προσώπων, ιστορικών και φανταστικών, στις εποχές της δόξας της αυτοκρατορίας.

Η απώλεια της Κωνσταντινούπολης πιστεύετε ότι είναι ακόμη ανοικτή πληγή για τους Έλληνες; Ανοικτή πληγή. Τότε που ο μαρτυρικός αυτοκράτορας είχε βεβαιωθεί πια για την εγκατάλειψή του από τη Δύση, είχε βεβαιωθεί πως δεν θα του έστελνε τη βοήθεια που του είχε υποσχεθεί όταν έγινε η «ενωτική Λειτουργία» στην Αγια-Σοφία, πως θα έμενε μόνος και πως καμιά χριστιανική πόλη δεν θα τον βοηθού-

σε, μέσα σε εκείνη την απέραντη απελπισία και αγωνία του, είχε πει: «Εμένα εγκατέλειψαν, που επί χίλια χρόνια η Πόλη μου ήταν ο βράχος του Χριστιανισμού, που πάνω του χτυπούσαν τα κύματα του Ισλάμ». Και, ύστερα, ακολούθησαν οι ατέλειωτοι διωγμοί, η οδυνηρή περιπέτεια του ελληνισμού μετά την Αλώση, οι πρόσφατες ακόμα περιπέτειες των Ελλήνων της Πόλης. Ο πρόσφυγας πατέρας μου. Το ένα έφερε το άλλο. Γιατί όταν μια συμφορά ανοίγει τον δρόμο, άπειροι δρόμοι ακολουθούν. Και οι δρόμοι αυτοί φτάνουν ως τις μέρες μας.

